

+ QUALITAT DE VIDA PER A LES PERSONES AMB DISCAPACITAT

Per una societat sense cap barrera

ERC promourà la aplicació plena de la llei de supressió barreres arquitectòniques del Parlament de Catalunya, garantirà l'accés als locals públics, a la cultura i als espectacles a tots els col·lectius de persones amb discapacitats.

La Generalitat de Catalunya ha de garantir el dret de tots els ciutadans i ciutadanes als serveis d'ús quotidià o habitual, salut, escoles, esports... Per això cal que tinguin servei de traducció al llenguatge de signes o lectura labial, ordinadors sonors, adaptació dels llocs web, adaptació al llenguatge Braille, etc.

Per una societat més justa

ERC canviarà el sistema de prestacions a les persones amb discapacitats. No ha de dependre del pressupost anual sinó que ha d'estar en funció de les necessitats de les persones discapacitades segons els barems econòmics (adaptació de l'habitatge, vehicle, etc.)

La Generalitat de Catalunya ha de garantir l'accés a l'habitatge de tota la ciutadania, per això cal que augmenti l'oferta d'habitatge públic. Cal que aquesta oferta tingui en compte les persones amb discapacitats fent reserves d'habitatges adaptats o per adaptar.

Per una societat amb treball per a tothom

ERC promourà mesures per tal de garantir el dret al treball de les persones amb discapacitats. Un govern d'ERC garantirà la no discriminació en els llocs de treball. Per això donarà ajuts a les empreses per a l'adaptació dels llocs de treball, incrementarà les dotacions destinades a la inserció laboral, vetllarà per l'acompliment dels percentatges de contractació de persones amb discapacitats, començant per la pròpia Administració i les empreses que treballen directament per ells, concessions administratives, subcontractacions, etc. Potenciarà els programes de cogestió del treball.

Per una societat més solidària

ERC garantirà més qualitat de vida per a les persones amb discapacitats dependents i les seves famílies.

La Generalitat de Catalunya ha de vetllar per la qualitat de vida de tots els ciutadans i ciutadanes. Per això ha de millorar el suport a les famílies de les persones amb discapacitats dependents, crear centres de curta estada i de contenció, ampliar les places de residència i pisos tutelats, incorporar psicòlegs als equips de les ABS. I donar suport a les entitats que treballin en la promoció i integració de les persones amb discapacitats.

+ QUALITAT DE VIDA

+ BENESTAR

La política d'atenció social que propugna ERC és una política efectiva per a la igualtat d'oportunitats i la reducció progressiva de les desigualtats, amb actuacions socials més àmplies i transversals que reconeguin drets socials universals, que prioritzin la pervivència i l'aprofundiment en l'estat del benestar des de l'acció pública inversora amb un finançament fort, estable i clar i no des de la privatització d'empreses i serveis públics. El nostre disseny de polítiques socials està allunyat de l'esbiaixament assistencial que ha practicat el Govern de la Generalitat.

Finançament deficient

A més, els serveis socials són dèbils: no vinculen els poders públics, depenen de les lleis que els desenvolupen, i aquestes dels pressupostos. I hi ha un finançament insuficient per a una competència totalment transferida. Els pressupostos assignats al Departament de Benestar i Família han estat especialment migrats, malgrat l'aparent increment d'aquest darrer any. En tots els anys d'aquesta legislatura el Govern ha incomplet el mandat del Parlament de Catalunya de l'any 1999, pel qual el Departament de Benestar Social havia de superar el 4% del pressupost total, per sobre del 3'3% d'enguany.

Catalunya dedica només el 20'3% del seu PIB a polítiques de protecció social quan la mitjana de la UE és de 28'7%, és a dir, som 8 punts per sota de la mitjana europea, molt lluny de Dinamarca que dedica el 33'6% i per sota de la mitjana de l'Estat espanyol, Portugal i Grècia que dediquen respectivament un 22'4%, un 21'6% i un 23'3%. (Idescat). La convergència real amb Europa passa també per la convergència en despesa social, no només per la convergència econòmica. Tot això lligat també a la Llei de caixes que propugna ERC per tal d'aconseguir més recursos socials.

Hem de ser conscients que en els darrers 5 anys la caixa central de la Seguretat Social ha tingut superàvit. En concret el 2003 ha arribat a un 0,5% del PIB estatal (3.900 milions d'€), i només 1.202 milions van anar al fons de reserva (que ja arriba als 7.200 milions, la resta s'ha destinat a la despesa d'altres ministeris —entre altres a cobrir els forts increments dels darrers anys del Ministeri de Defensa). Igualment hem de tenir present que un alt percentatge d'aquest superàvit s'ha recollit de la forta contribució obtinguda a partir de la recaptació de la Seguretat Social dels treballadors/res catalans: pensem que hi ha 2.931.180 contribuents catalans, el 18,1% dels treballadors i treballadores de l'Estat.

Ha de ser la Generalitat de Catalunya la que reculli les prestacions de la Seguretat Social dels treballadors/res catalans i els possibles superàvits i derivar-los a polítiques socials, com seria de preveure en qualsevol Seguretat Social. Mentre no s'aconsegueixi aquesta realitat, s'han de prioritzar aquelles polítiques de justícia social i de caire redistributiu. Aquest fet ha de partir tant d'un

increment de la partida pressupostària (coherent en un partit d'esquerra que treballa per la justícia social), així com la redistribució de la despesa d'altres departaments.

Igualment hem de tenir present que el servei públic a Catalunya és inferior a l'Europeu, fins i tot a altres "Comunitats Autònomes", com Andalusia i Madrid. Una política potent de Benestar i Família ajuda a la creació de llocs de treball, allò que en ocasions coneixem com nous filons de treball emergent. Aquest fet implica un increment en els llocs d'ocupació, especialment derivats del sector públic, però no únicament.

Model de serveis socials

A banda de migrats, doncs, **els pressupostos d'enguany han estat marcats per clars interessos electoralistes**: dubtosos complements a pensions (mínims i sense concretar el dret a possible continuïtat), actes faraònics, costosos i només d'imatge (Congrés de la Gent Gran, Fòrum d'entitats, etc.), ajudes sense criteris socials a les famílies (linials, molt escassos), etc.

L'activitat del Departament s'ha realitzat sense fixar les bases d'actuació, sense planificació ni objectius a mig i llarg termini, i la societat canvia acceleradament i cal estar amatents per detectar les necessitats socials que vagin apuntant. Cal una política decidida per garantir els drets de les persones, que s'adrecin a acabar amb els desequilibris socials i eradicar-ne les causes. I això passa per analitzar, planificar, prevenir i atendre les necessitats més bàsiques de la població de manera no puntual sinó fent-ho a anys vista. I en aquest sentit el Departament **ha seguit oblidant l'elaboració del IV Pla d'Acció Social i projectes com la Carta dels drets socials bàsics o la creació de la carta de serveis per tal de garantir drets bàsics** que ara només es "pal·lien".

Aquestes actuacions han coincidit amb una **escandalosa manca d'inversions a demandes socials**: atenció domiciliària, residències i centres de dia per la gent gran, manca de suport a les polítiques d'inserció per a les persones discapacitades juntament amb una manca de construcció de residències i centres ocupacionals, atenció decidida a les persones portadores de SIDA, manca de voluntat política per crear un pla i recursos per lluitar contra l'exclusió social.

Aquests aspectes s'han vist agreujats per la **manca de coordinació amb l'Administració local —afegida a la distribució actual de competències dels serveis socials, que provoca ambigüitats— amb una clara intenció de centralitzar la gestió, posicionament enfrontat a la visió equilibrada del territori que propugna ERC**, que veu necessari d'impulsar una política financera transparent i adequada al territori i no en funció de les voluntats de les polítiques de torn: definir una política social municipal pròpia i dotar-la convenientment és enfortir la base per eradicar les causes de les desigualtats. Per això és necessari que el Parlament reguli les aportacions als ajuntaments i els CC en base a uns índexs pautats, impulsant negociacions, concerts plurianuals (i on es fixin els costos reals dels serveis prestats) entre Generalitat i administracions locals per garantir la continuïtat de les polítiques socials dels ajuntaments.

El pes de la iniciativa social

Es normativitza el voluntariat pel pes dins de la xarxa social i el finançament a la iniciativa social a la baixa del cost del servei provoca qualitats deficitàries dels serveis. La prestació de serveis pel sector associatiu entra en contradicció amb els principis rectors i la dependència de l'Administració. La política de subvenció aborta la creativitat i la innovació de garantir valors de la societat civil. A més, les entitats s'han sentit oblidades i només tingudes en compte en aspectes de la política electoralista. Aquestes, igual que els ciutadans en general, han patit una forta descodificació tant interior del Departament com en l'acció transversal amb la resta de conselleries i altres de serveis.

INSTRUMENTS POLÍTICS PER DUR A TERME UNA BONA POLÍTICA SOCIAL: millor gestió pública i més finançament

Els serveis de caire social no són serveis prioritaris per a la Generalitat si ens fixem en l'esforç financer amb recursos propis que hi destinen. Quasi tres quarts parts de mitjana dels recursos destinats per les CCAA provenen de transferències de Madrid. I no només és qüestió de destinar-hi més recursos, sinó voluntat política i eficiència.

1. Increment del pressupost per a protecció social fins arribar almenys a la mitjana europea, amb un pressupost per al Departament de Benestar i Família d'almenys el 4% del total, lligat també a la nova Llei de caixes que propugna ERC per tal d'aconseguir més recursos socials (en la línia dels convenis amb les caixes catalanes per a la construcció de més residències per a la gent gran).
2. Modificació de la Llei de Serveis Socials (és una llei molt reglamentada, rígida, desfasada, que propugna un model massa uniforme, vertical, amb tendència a la institucionalitat i poc adequat a les diverses necessitats territorials) i elaboració d'un nou mapa de serveis socials públics i concertats, a diferència del vigent, en què s'inclouen també els recursos privats i els de la iniciativa social subvencionada. La Llei ha de tenir com a objectiu l'organització dels recursos i l'eficàcia i la rapidesa envers els usuaris.
3. Treball en xarxa en tots els nivells (territorial –dins de l'atenció primària i especialitzada– i jeràrquic), transversalitat interdepartamental (ocupació, sanitat, habitatge, assistència...) per millorar-ne la gestió. Actualment hi ha diverses administracions amb competències diverses en política social, amb seguiments i directrius diversos, i una excessiva centralització i burocratització.
4. Administració àgil i descentralitzada, delegació de les competències i els recursos econòmics suficients als municipis per poder fer una política municipal per a la gent gran coherent amb les necessitats, que no estigui sotmesa a convenis temporals sense criteris unificats i subjectes a especulacions polítiques més que a necessitats reals.
5. Augment de la participació de professionals, administracions locals i societat civil (consells locals i creació d'un Consell Assessor de Benestar Social).
6. Enfocament més comunitari i integral de l'atenció primària, a banda de la individual, destinat a la prevenció a més de la pal·liació de les desigualtats.

PROPOSTES PER ÀMBITS

(n'excloem els que seran presentats en actes particularitzats, com immigració, gent gran, infància i família)

Dependències

En aquest àmbit les propostes cal abordar-les des de el realisme i la valentia. El realisme de considerar la **prevenció** com la millor estratègia de futur: treball amb les AMPA i els centres cívics sobre el consum jove d'alcohol i drogues, formació i **reciclatge continu dels professionals**, programes específics d'Intervenció en zones de risc.

La valentia de noves propostes per a vells problemes: Creació de **narcosaes** i ús terapèutic de qualsevol substància sota control mèdic i terapèutic. Aplicació del **intercanvi de xeringues en els centres penitenciaris**, progressiva **legalització de les drogues toves**, desactivant d'aquesta forma les xarxes delinqüencials.

L'adaptació de la Administració a aquesta filosofia d'actuació implicarà una **homogeneïtzació dels estàndards d'intervenció**, a més d'una mentalitat de tipus transversal en l'acotament, la planificació i la resolució de les situacions susceptibles d'actuació.

Pobresa

L'abordatge de la pobresa necessita la **màxima proximitat possible** des de l'administració per lo que reclamem plenes competències municipals; **plans de xoc específics i locals:** residències de nit per rodamóns amb programes d'inserció sociolaboral. 10% de reserva de contractació per a col·lectius de risc en empreses d'interès social.

Instauració de la **renda social bàsica i la redefinició del PIRMI**, vinculant-lo de forma efectiva a plans de formació i inserció sociolaboral.

Creació de **prestacions complementàries** i no dineràries tals com les targetes moneder per a productes bàsics, vals de transport per a facilitar l'accés al treball i accés preferencial i tutelat a les escoles de formació d'adults.

Sida

En l'actualitat, la forma més general d'infecció del virus es troba en l'heterosexualitat i per part dels col·lectius que es dediquen a la prostitució; des de l'àmbit municipal **campanyes constants d'informació i prevenció** de la malaltia en aquests col·lectius, així com pactar un **preu polític per als preservatius**. Unitats d'assistència mòbil.

Incrementar l'oferta d'**atenció domiciliaria i suport psicològic i de treball familiar** als nuclis de suport dels malalts.

Des de el Govern, avançar cap a la creació de **medicaments genèrics**.

Creació d'un programa (transversal e interdepartamental) específic de tractament i control de la malaltia, d'aquelles persones infectades, que es troben històricament fora de la xarxa assistencial, identificant els punts mes conflictius del territori del municipi.

Programes específics per a grups potencialment de risc.